

Hilary Boyd

Mida lähedasem paar,
seda suurem

VALE

Originaali tiitel:
Hilary Boyd
The Lie
2020

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See on ilukirjanduslik teos. Nimed, tegelased, organisatsioonid, kohad, sündmused ja juhtumid on autori kujutlusvõime vili ning neid kasutatakse ilukirjanduslikul eesmärgil. Igasugune sarnasus tegelike inimestega, elavate või surnutega, ja tegelike sündmustega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Aive Lauriste
Toimetanud Evi Laido
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © Hilary Boyd, 2020
All rights reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

E07401221
ISBN 978-9949-82-786-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Minu õele Judiele, armastusega

*Nagu veevirvendustel, mis tekivad, kui kivi vette kukub,
võivad ka inimeste tegudel olla kaugeleulatuvad tagajärjed.*

Dalai-laama

Romy seisis ja silmitses terrassil vedelevat suurt pappkasti. Selle sees oli uus aialaud, vana oli nii pehkinud, et ta võis peaaegu sõrme läbi puidu torgata. Suvi oli vaevalt mõne kuu kaugusel – peaaegu – ja tal võis tekkida tuju kedagi õhtust sööma kutsuda, kui ilm oli piisavalt hea. Kuid ta ei teinud katset kasti avada, ta sulges vaid hetkeks silmad, hingates aeglaselt sisse varakevadiselt pehmet õhku, ja tundis hõrku rahu endast üle uhtumas.

See oli midagi uut, lahtilaskmise tunne, ta mõistis, et on Michaelist lahus veedetud aasta jooksul liiga pingul olnud – pingul ja endassetõmbunud –, tunded keerlemas leiges supis pealispinna all. Nagu oleks ta talveunes olnud.

Alles viimase paari kuu jooksul oli ta tundnud vabanemist südame ümber – sünge rühkimine läbi päevade oli asendunud vaikse, puhkeva rõõmuga isegi kõige igapäevasemate ülesannete üle, justkui ärkaks ta ellu nagu roosad õienupud kirsipuudel naabri aias.

Seal seistes ja eesootavale hommikule mõeldes kuulis ta koputust eesuksele. Ta oli endiselt pidžamas ja tardus paigale, kuid tuletas siis endale meelde, et ta ei ole enam Londoni korteris, kus ööriietes uksele minek oleks olnud sama tõenäoline kui kuu peale lendamine, vaid oma väikeses kalurimajakases vaatega Sussexi sadamale.

„Tere, Maureen,“ tervitas Romy rõõmsalt uut sõbrannat. „Anna andeks, sa tabasid mind ootamatult.“

Vana naine kõhistas kähedalt naerda ja tema kulunud, karm nägu lõi särama. Ta oli Romy pikkune – ja Romy oli pikk – sirge nagu püssivarras, paksude, meestesoengusse lõigatud valgete juuste ja sõjakate siniste silmadega, mil ei jäänud midagi märkamata. Ta rehmas tuppa astudes Romy vabanduse peale käega, kummardudes oma vanuse kohta üllatavalt nõtkelt, et võtta uksematilt päeva post. Ta ulatas selle Romyle. „Ma kipun unustama, et ülejäänud maailm ei ärkagi kell viis hommikul.“

Romy oli Maureeniga tutvunud mõne nädala eest, kui nad küla kulinaariapoes juttu ajama olid jäänud. Keith, kes oma naisega poodi pidas, oli pakkunud neile lähedalasuvas talus valmistatud lambapiimajuustu maitsta. Ja kui Romy oli ilmutanud huvi kohaliku mahetoodangu vastu, oli Maureen kutsunud ta järgmisel laupäeval endaga kohalikule taluturule.

Alles mõne kuu eest poleks Romy kellegagi juttu ajama jäänud, tegelikult eelistas ta just sel põhjusel kulinaariapoele linnaäärse ringtee ääres asuvat anonüümset supermarketit. Samuti poleks ta Maureeni plaaniga nii kergesti nõusse jäänud. Kuid vanadaam oli otsekohene ja vaimukas ega esitanud uudishimulikke küsimusi. Romy tabas end temaga kohtumist ootamas pärast pikki kuid, kui ta oli maailma vältinud.

„Kohvi?“ küsis Romy nüüd.

„Kui sa teed. Ma ei jää kauaks. Mul on lihtsalt sulle üks ettepanek.“

Huvi üles köetud, läks Romy oma uue kapselkohvimasina juurde. Talle meenus tahtmatult Michael, kui ta tassi täitumist ootas. Mees oli masinast keeldunud, öeldes, et see võtab vaid ruumi, et kohv on leige ja seda pole kunagi piisavalt palju. Kuid Romy oli ostust vaimustuses – nagu nii paljust muustki oma uues elus.

Võtnud külmikust piima, märkas ta kirju, mis Maureen oli talle ulatanud ja mis ta hooletult köögikapile oli visanud. Peal-

mine oli käsitsi kirjutatud, mis oli tänapäeval ebatavaline. Ta teadis, et see oli onu Geoffilt, tema vanemate vanalt sõbralt, kes oli nüüd üheksakümnendates eluaastates. Kuid kreemikarva ümbrik ja must tint meenutasid talle üht teist, palju olulisemat kirja. Ta tundis kohemaid rahutuse torget, suutmata tõrjuda silme ees välgatavaid sõnu: *Seda kirja on raske kirjutada...*

Mõtte kõrvale heitnud, viis ta kohvitassid välja. Tema optimismi ei häirinud täna hommikul miski.

„Niisiis,“ ütles Maureen, kui nad terrassi logiseval puitpingil istet olid võtnud, varbad puudutamas avamata kasti, „arvasin selle põhjal, mis sa mulle rääkinud oled – nüüd, kui sa siin püsivalt elad –, et sa tahad äkki konserveerimistöös kaasa lüüa.“

Romy ootas, et ta jätkaks.

„See on muidugi vabatahtlik. Kuid meil on grupp, mis kohutub esmaspäeviti Ebernoe Commonis. Kas sa tead seda? Looduskaitseala, mis jääb Petworthist põhja poole. Me raiume võsa, kitkume kilpjalg, jälgime elusloodust ja teeme muud säärast. Kuid me korraldame ka piknikke ja arutame maailma asju.“ Ta vaatas Romyt hindavalt, kelmikas säde silmanurgas. „See on raske töö, kuid vähemalt pole sa hädavares.“

Romy muigas. „Mulle meeldiks *kohutavalt* teiega liituda, Maureen. Milline fantastiline mõte.“

Kui külaline oli lahkunud, pani Romy käed endale ümber. See oli täpselt see, mis ta teha tahtis. Konserveerimine – keskkonnaküsimused – olid tema kirg. Ja tema elus ei olnud enam Michaelit, kes teda põlastaks ja narriks ainult selle eest, et ta tahab puhtamat planeeti.

Jätnud kasti terrassile – mõte õigele jupile õige augu leidmisest võttis ta ohkama –, otsustas Romy jooksma minna, enne kui pirtsakas märtsiilm tuju muudab.

Ta võttis ette sadamaäärse tee, püüdes tõusuveest ette jõuda. Purjekad lähevad varsti jälle vette, suur kraana põriseski juba

enamikul päevadel kail, tõstes sentimeeterhaaval aluseid – enamasti väikseid, sest suuremad jahid sildusid kaugemas sadamas –, et need siis ettevaatlikult vette lasta.

Ta peatus hetkeks ja vaatas Normani torni lahe kaugemas otsas. Kevadpäike oli ta higistama võtnud, niisiis tõmbas ta kapuutsiga jooksujaki seljast ja sidus selle ümber talje, kinnitades kiharad randme ümber tõmmatud kummipaelaga paksu hobusesabasse. Jaki all oli tal must varrukateta topp ja kevadtuul tundus palja naha vastas mõnus.

Kuid kui ta jooksmas hakkas, jooksutossud tantsimas mureda asfaldi aukude kohal, ei suutnud jooksusammude pehme rütm ära hoida veel üht ootamatut välgatust silme ees: *Ma lihtsalt arvan, et peaksite teadma, kellega Te abielus olete, proua Claire.*

2

Head ilma ei jätkunud kauaks ja vihm nõrgus Romy anoraki kapuutsilt jalgadele, tekitades teksadele tumedad laigud. Romy oli tänulik võistluse korrapidaja helkurvesti eest, mis andis nii masendaval päeval ka natuke sooja. Kuid halbade ilmastikuoludest hoolimata – ja tundidest, mis ta oli lubanud kulutada vee-pudelite väljajagamisele ja jooksjate suunamisele mööda sõidurada paremale, mitte vasakule – avastas ta, et naudib jälle milleski osalemist, kellegi hulka kuulumist.

Tund ja trobikond jooksjaid hiljem rühkis oma kolmandal ringil mäest üles vanem halli siilisoenguga mees, käed lehvimas ja kähe hingeldamine külma õhku aurupilvi jätmas. Kui ta vasakule keeras, ignoreerides väljasirutatud kätt joogiga, peatus ta järsult ja lasi kuuldavale valukarje, hüpeldes vasakul jalal ja surudes paremat põlve vastu rinda.

Romy kiirustas ta kõrvale. Oiates ja tasakesi vandudes toetus mees raskelt ta õlale.

„Mitte jälle,“ pomises ta läbi kokkusurutud hammaste pigem endale kui Romyle.

„Istuge, kuni ma abi kutsun,“ ütles Romy, avades logiseva puitraamiga matkatooli, mis oli kuulunud tema isale, kuid toimis endiselt täiuslikult.

Mees krimpsutas nägu ja noogutas. Romy aitas tal ettevaatlikult niiskele toolikangale laskuda. Kükitanud tema kõrvale ja asunud meedikuterühma välja kutsuma, avastas ta, et nende kõrval on peatunud hingeldav jooksja.

„Kas ma saan aidata?“ küsis meeshääl hingeldades.

Romy vaatas üles, lükates kapuutsi ja märja lokipahmaka silmilt, et näha, kes teda kõnetas. Silmad, millesse ta vaatas, olid pruunid ja lahked ning ta jäi neid hetkeks vaatama, enne kui vastas: „Tänan, kuid arvan, et saame hakkama. Nad saadavad kellegi.“

„Hommikust, Finch.“ Vanema jooksja näol oli valulik grimass.

Mees, keda ta Finchiks kutsus, pani talle käe õlale. „Pole just hea ilm, et istuda siin niimoodi särgiväel, Terry, mu sõber,“ ütles ta hoolitsevalt. „Mida sa endaga teinud oled?“ Ta vaatas uuesti Romyt. „Ma võin ta kohale viia, kui soovite. See on parem, kui siin külmas vihmas abi oodata.“

Romy kõhkles. „Ma tuleksin kaasa, kuid ma ei tohi postilt lahkuda.“

Mees muigas, silmis kelmikas sära. „Parem seda mitte teha või nad jooksevad valele poole ja jõuavad Hulli. Ta pole raske... eks ole, Terence? Ma saan hakkama.“

Ja Romy arvas, et küllap saabki. Mees oli laiaõlgne, lihaseline ja ilmselgelt heas vormis. Ka Terry näis nii arvavat. Finchi ettepanek näis teda julgustavat ja ta haaras pakutud käest, mis tõmbas ta ettevaatlikult jalule.

„Muuseas, ma olen Robert Fincham, kuigi ma eelistan Finchi,“ ütles jooksja Romyle noogutades, tõstes Terry praktiliselt sülle, käsi kindlalt ümber mehe kõhna piha.

„Romy,“ vastas naine, tõrkudes mingil põhjusel talle oma perekonnanime ütlema.

„Bellis näeme,“ hõikas Finch, kui ta külakeskuse poole minema hakkas.

Ta kadus, enne kui Romy vastata jõudis. Ta teadis Robert Finchamit maine järgi. Mõne aasta eest oli erruläinud sõjaväelane –

naaber oli seda talle uhkelt rääkinud, nagu oleks Finch tema lihane poeg – tõusnud küla naiste seas peaaegu kangelase seisusse, sest ta oli hoolitsenud oma naise eest, kui too oli valusalt ja enneaegselt korduvasse rinnavähki surnud. Sestsaadik oli Romy teda aeg-ajalt sadama ääres jooksmas või külas jalutamas näinud.

Äkki lähengi pärast võistlust pubisse, mõtles ta hiljem oma joogi-jaama kokku pakkides, käed külmast kanged. Ta tundis sellele mõeldes kerget ootusärevuse värinaid.

